

Torah and Nature: An Organic Fit?

R' Mordechai Schiffman ▪ ה' אדר תשע"ד ▪ 2/5/2014

Part I – Appreciation

1) Definitions (from www.merriam-webster.com)

- **Immanentism** - any of several theories according to which God or an abstract mind or spirit pervades the world
- **Pantheism** - a doctrine that equates God with the forces and laws of the universe
- **Paganism** - a religion that has many gods or goddesses, considers the earth holy, and does not have a central authority
- **Panentheism** – the doctrine that God includes the world as a part though not the whole of his being

2) Rambam, Laws of the Foundation of Torah, Chapter 2 (Translation from http://www.chabad.org)

Halacha 1 - It is a mitzvah to love and fear this glorious and awesome God, as [Deuteronomy 6:5] states: "And you shall love God, your Lord" and, as [Deuteronomy 6:13] states: "Fear God, your Lord."

Halacha 2 - What is the path [to attain] love and fear of Him? When a person contemplates His wondrous and great deeds and creations and appreciates His infinite wisdom that surpasses all comparison, he will immediately love, praise, and glorify [Him], yearning with tremendous desire to know [God's] great name, as David stated: "My soul thirsts for the Lord, for the living God" [Psalms 42:3]. When he [continues] to reflect on these same matters, he will immediately recoil in awe and fear, appreciating how he is a tiny, lowly, and dark creature, standing with his flimsy, limited, wisdom before He who is of perfect knowledge, as David stated: "When I see Your heavens, the work of Your fingers... [I wonder] what is man that You should recall Him" [Psalms 8:4-5]. Based on these concepts, I will explain important principles regarding the deeds of the Master of the worlds to provide a foothold for a person of understanding to [develop] love for God, as our Sages said regarding love: "In this manner, you will recognize He who spoke and [thus,] brought the world into being."

הלכה א - האל הנכבד והנורא הזה מצוה לאהבו וליראה אותו שנאמר ואהבת את ה' אלהיך, ונאמר את ה' אלהיך תירא.

הלכה ב - והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול א כמו שאמר דוד צמאה נפשי לאלהים לאל חי, וכשמחשב בדברים האלו עצמן מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד ויודע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמים דעות, כמו שאמר דוד כי אראה שמך מעשה אצבעותיך מה אנוש כי תזכרנו, ולפי הדברים האלו אני מבאר כללים גדולים ממעשה רבון העולמים כדי שיהיו פתח למבין לאהוב את השם, כמו שאמרו חכמים בענין אהבה שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם

3) Pirkei Avot, 3:7 (Translation from www.halakhah.com)

R. Simeon said: when one, walking on the road, rehearses [what he has learnt], and breaks off from his rehearsing, and says, 'how fine is This tree!' [or] 'how fine is this newly ploughed field!' Scripture accounts it to him as if he had incurred guilt [expiable] by his life.

רבי שמעון אומר המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו

Part II – Protection

4) Bereishit Chapter 1 (Translation from www.mechon-mamre.org)

26 And God said: 'Let us make man in our image, after our likeness; and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth.'

28 And God blessed them; and God said unto them: 'Be fruitful, and multiply, and replenish the earth, and subdue it; and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that creepeth upon the earth.'

כו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ; וַיְרַדְדוּ בְדִגַת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ, וּבְכָל-הָרֶמֶשׂ עַל-הָאָרֶץ.

כח וַיְבָרֶךְ אֹתָם, אֱלֹהִים, וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הָאָרֶץ, וּכְבָשׁוּהָ; וַיְרַדְדוּ בְדִגַת הַיָּם, וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבְכָל-חַיָּה, הָרֹמֵשׂת עַל-הָאָרֶץ

Torah and Nature: An Organic Fit?

R' Mordechai Schiffman • ה' אדר תשע"ד • 2/5/2014

5) Bereishit Chapter 2 (Translation from www.mechon-mamre.org)

<p>15 And the LORD God took the man, and put him into the garden of Eden to dress it and to keep it</p>	<p>טו וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים, אֶת-הָאָדָם; וַיִּנְחֵהוּ בְּגֶן-עֵדֶן, לְעַבְדָּהּ וּלְשָׁמְרָהּ.</p>
--	--

6) Definitions (from www.merriam-webster.com)

- **Anthropocentric** - considering human beings as the most significant entity of the universe
- **Biocentric** - considering all forms of life as having intrinsic value
- **Theocentric** having God as the central interest and ultimate concern

7) Devarim Chapter 20 (Translation www.mechon-mamre.org)

<p>19 When thou shalt besiege a city a long time, in making war against it to take it, thou shalt not destroy the trees thereof by wielding an axe against them; for thou mayest eat of them, but thou shalt not cut them down; for is the tree of the field man, that it should be besieged of thee? 20 Only the trees of which thou knowest that they are not trees for food, them thou mayest destroy and cut down, that thou mayest build bulwarks against the city that maketh war with thee, until it fall. {P}</p>	<p>יט כִּי-תִצּוּר אֶל-עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ, לֹא-תִשְׁחִית אֶת-עֵצֶיהָ לְגִדּוֹחַ עָלֶיהָ גְרֵזוֹן-כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכַל, וְאֹתוֹ לֹא תִכְרֹת: כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה, לֵבַב מִפְּנֵיהָ בַּמְצוּר. כ רַק עֵץ אֲשֶׁר-תִּדְעַ, כִּי-לֹא-עֵץ מֵאָכֹל הוּא--אֹתוֹ תִשְׁחִית, וְכִרְתָּ; וּבְנִיתָ מְצוּר, עַל-הָעִיר אֲשֶׁר-הוּא עֹשֶׂה עִמָּךְ מִלְחָמָה--עַד רִדְתָּהּ. {פ}</p>
--	---

8) Talmud Bavli, Shabbat 140b (Translation from www.halakhah.com)

<p>R. Hisda also said: When one can eat barley bread but eats wheaten bread he violates, thou shalt not destroy. R. Papa said: When one can drink beer but drinks wine, he violates, thou shalt not destroy. But this is incorrect: Thou shalt not destroy, as applied to one's own person, stands higher.</p>	<p>ואמר רב חסדא: האי מאן דאפשר ליה למיכל נהמא דשערי ואכל דחיטי - קעבר משום בל תשחית. ואמר רב פפא: האי מאן דאפשר למישתי שיכרא ושתי חמרא - עובר משום בל תשחית. ולא מילתא היא, בל תשחית דגופא עדיף</p>
--	---

9) Devarim Chapter 30 (Translation www.mechon-mamre.org)

<p>19 I call heaven and earth to witness against you this day, that I have set before thee life and death, the blessing and the curse; therefore choose life, that thou mayest live, thou and thy seed;</p>	<p>יט הַעֲדֹתִי בְכֶם הַיּוֹם, אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ--הַחַיִּים וְהַמָּוֹת נְתַתִּי לְפָנֶיךָ, הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה; וּבְחַרְתָּ, בְּסַחֲיִים--לְמַעַן תִּחְיֶה, אַתָּה וְזַרְעֶךָ.</p>
--	---

10) קהלת רבה (וילנא) פרשה ז - א [י"ג] ראה את מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עותו, בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון נטלו והחזירו על כל אילני גן עדן ואמר לו ראה מעשי כמה נאים ומשובחין הן וכל מה שבראתי בשבילך בראתי, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי, שאם קלקלת אין מי שיתקן אחרוך

11) Talmud Bavli, Taanit 23a (Translation from www.halakhah.com)

<p>R. Johanan said: This righteous man [Honi] was throughout the whole of his life troubled about the meaning of the verse, A Song of Ascents, When the Lord brought back those that returned to Zion, we were like unto them that dream. Is it possible for a man to dream continuously for seventy years? One day he was journeying on the road and he saw a man planting a carob tree; he asked him, How long does it take [for this tree] to bear fruit? The man replied: Seventy years. He then further asked him: Are you certain that you will live another seventy years? The man replied: I found [ready grown] carob trees in the world; as my forefathers planted these for me so I too plant these for my children. Honi sat down to have a meal and sleep overcame him. As he slept a rocky formation enclosed upon him which hid him from sight and he continued to sleep for seventy years. When he awoke he saw a man gathering the fruit of the carob tree and he asked him, Are you the man who planted the tree? The man replied: I am his grandson. Thereupon he exclaimed: It is clear that I slept for seventy years.</p>	<p>אמר רבי יוחנן: כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על מקרא זה השיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים. אמר: מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא? יומא חד הוה אזל באורחא, חזייה לההוא גברא דהוה נטע חרובא, אמר ליה: הא, עד כמה שנין טעיני? - אמר ליה: עד שבעין שנין. - אמר ליה: פשיטא לך דחיית שבעין שנין? - אמר ליה: האי [גברא] עלמא בחרובא אשכחתי, כי היכי דשתלי לי אבהתי - שתלי נמי לבראי. יתיב, קא כריך ריפתא, אתא ליה שינתא, נים. אהדרא ליה משוניתא, איכסי מעינא, ונים שבעין שנין. כי קם חזייה לההוא גברא דהוה קא מלקט מינייהו. אמר ליה: את הוא דשתלתי? - אמר ליה: בר בריה אנא. אמר ליה: שמע מינה דניימי שבעין שנין.</p>
---	--